

BACÍLKOVI

Bacílkovi se už zase stěhovali. A tak to bylo pořád. Nikde se nedokázali zabydlet natrvalo. Tentokrát si našli malý, ale pohledný dům a v něm pohodlný bytěček.

„Tady se nám bude krásně bydlet“, řekla paní Bacílková a hned začala vybalovat.

„Je tu útulno a teplo!“ přidal se pan Bacílek a připevnil na stěnu první obrázek.

„Ale je tu málo místa, nebudeme si mít kde hrát,“ škaředila se Bacíčata.

„Tak se chopte práce, ať máme rychle všechno na svých místech a bude i prostor na hraní,“ svorně nabádali rodičové a sami šli příkladem.

„Co myslíš, visí tenhle obraz dostatečně vysoko, mámo?“

„Ne, pověš ho o kousek níž, táto!“ Paní Bacílková vybalovala jeden obrázek za druhým, podávala je členům své početné rodiny a ti je o překot připevňovali na stěny, kam se dalo a kam dosáhli.

„Mami, mě bolí v krku,“ pofňukávala Barunka.

„Ale ne, to je pohroma! Budeme muset zajít k paní doktorce,“ rozhodla maminka, ovázela Barunce krk šátkem s beruškami a za chvíli seděly v čekárně dětské lékařky.

Byla to moc milá a hodná paní. Hezky se na holčičku usmála:

„Tak copak tě trápí?“

Barunka jí to pověděla a na vyzvání otevřela pusinku a řekla „ááá“. Paní doktorka odložila špachtličku a pokývala hlavou:

„No jo, už je to tak, nastěhovali se ti do krku Bacílkovi i se svou obrazárnou. Teď si tam rozvěšují ty svoje exponáty, a tebe to škrabe. Ale na to máme snadnou pomoc. Pošleme na ně policii ve spreji, ona už si s nimi poradí.“

Maminka dostala recept, Barunka obrázek pro radost a sestřička už volala do čekárny: „Další!“

Stříkání spreje do krku moc příjemné nebylo. Ani pro Barunku, ani pro Bacílkovi. Copak Bára, ta za chvilku o ničem nevěděla, ale u Bacílků byl poprask. Už je zase vyháněli z nového bytu. Nahrnulo se k nim pár strážců pořádku a prý:

„Tak panstvo, balíme! Tady nemáte co dělat!“ Táta Bacílek si postavil hlavu:

„My se odtud nehne, líbí se nám tady. Nemůžete nás přece donekonečna odevšad vyhazovat!“

„Nejen můžeme, ale i musíme. Vaše vášeň pro obrázky na stěnách způsobuje lidem bolest, a to nejde. Vezměte si příklad z některých vašich tetiček a strýčků. Nemusíte chodit daleko, Mikroflorovi bydlí ve stejném domě jako vy, jen o pár pater níž a starají se, aby Barča správně hospodařila s tím, co sní. Laktobacilovi žijí v mlékárnách, pilně pracují ve výrobě jogurtů a lidi je mají rádi. A takových užitečných bakterií je mnoho i jinde. Ale je mezi vámi i řada takových jako jste vy, takových, kteří lidem škodí a proto jsme tu my, abychom vám v tom zabránili.“

Tak alou odtud! A přemýšlejte, jestli se vám ta vaše galerie vůbec vyplatí,“ poučil vykutálenou rodinku nejramenatější policista.

Bacílkům tedy nezbývalo, než poslechnout a začít zase obrázky ze stěn sundávat. Neměli do toho chuť, takže jim to šlo pomalu. Policie nezahálela a přispěchala na pomoc. Barunka ještě přistříkla posily, takže do večera nebylo po škrabání v krku ani památky. Jen ještě chvíli trochu pokašlávala. To proto, že ji Bacílkovi lehtali nožičkami, když opouštěli krk. Zakrátko už to zase zkoušeli jinde. Bacílkovi jsou nejspíš nezničitelní. A umí lidi pořádně potrápít

ZDRAVÉ TĚLO

Marie Kružíková

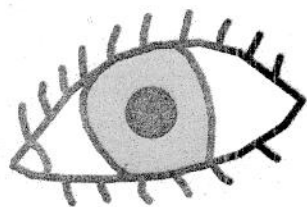
1. Dob-ré jid-lo, dob-ré pi-tí, spo-ko-je-né ži-vo-by-tí -
ob-čas by to chtě-lo, pro-cvi-čit si tě-lo...

2. Čtyři řízky, dva lívance -
po těch není moc do tance.
Občas by to chtělo,
procvičit si tělo.

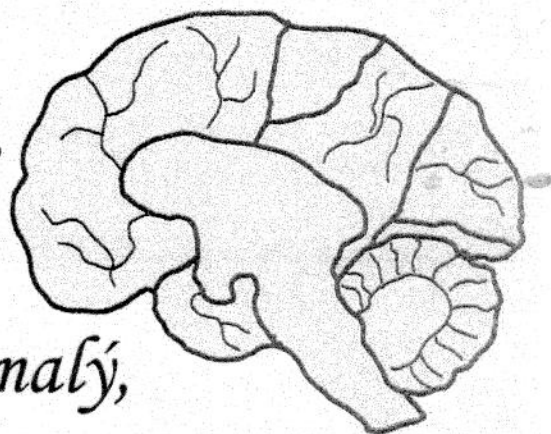
3. Těžké břicho, těžké nohy -
to pro fotbal nejsou vlohy.
Přesto by to chtělo,
procvičit si tělo

3. Dobroty, co tělu dáme,
venku rychle vyběháme.
Zdravý bude stěží
ten, kdo jenom leží!

*Moje tělo mozek řídí,
oči ty to dobře vidí.*

*Pod hlavou je krček malý,
na rukách jsou velké svaly.*

*Na nich máme prstů pět,
spočítáme si je hned.*

*V hrudním koši srdce máme,
do břicha si jídlo dáme.*

*Nohy obě procvičí se,
venku dobře skotačí se.*

